

УВАГА!!! Прошу направляти мені фотокопії конспектів уроків починаючи на:

e-mail: gypz42@gmail.com або

viber: +380934687823

В повідомленні вказати прізвище та ім'я здобувача освіти, а також номер групи. До фотокопій долучити підписану обкладинку зошиту для конспектів. При підготовці конспектів доцільно використовувати як підручник, так і конспекти викладених мною уроків.

З повагою,

Юрій БУДНИЧЕНКО

16.03.2020

Група 22

Предмет: «Захист Вітчизни»

Урок № 1-2 (третя пара)

Урок № 1 «Основні риси загальновійськового бою. Види носіння зброї. Пересування одиночного бійця на полі бою».

Урок № 2 «Використання укриття на полі бою та рельєфності поверхні землі. Вогнева позиція в обороні».

Література: Захист Вітчизни: підручник для 10 класу закладів середньої освіти. Рівень стандарту.//І.М.Герасимов, К.О.Пашко, М.М. Фука, Ю.П.Щирба. – Тернополь: Астон, 2018.

Домашнє завдання: §§24 – 28.

Сучасний загальновійськовий бій є основою ведення воєнних дій.

Навчання та підготовка до його ведення за умов участі Сухопутних військ Збройних сил України в операції об'єднаних сил на Сході України розкриті у Бойовому статуті механізованих і танкових військ Сухопутних військ ЗСУ. Він затверджений наказом Командувача Сухопутних військ ЗСУ № 238 від 25.05.2016.

Основи загальновійськового бою підрозділів.

Взвод (відділення, танк) під час виконання бойових завдань веде воєнні дії тактичного рівня, основною формою яких є бій — сукупність узгоджених і взаємопов'язаних за метою, завданнями, місцем і часом ударів, вогню і маневру, які ведуть за єдиним замислом і планом для виконання тактичних бойових завдань в обмеженому районі протягом короткого часу.

Бій може бути загальновійськовим, вогневим, повітряним, протиповітряним, морським.

Під час підготовки і ведення воєнних дій тактичного рівня відділення може здійснювати пересування та розташовуватися на місці.

Основні види загальновійськового бою — **оборонний і наступальний бій.**

Складовими елементами загальновійськового бою є **удар, вогонь і маневр.**

Удар — одночасне ураження військ і об'єктів супротивника шляхом потужної дії на них зброєю або військами.

Вогонь — ураження супротивника стрільбою (пуском) з різних видів зброї (озброєння).

Вогонь розрізняють за:

- тактичними завданнями, які вирішують, — на знищення, подавлення, виснаження, руйнування, задимлення, освітлення тощо;
- видами зброї — зі стрілецької зброї, гранатометів, танків (танков их гармат і кулеметів), бойових машин піхоти (бронетранспортерів) БМП (БТР), гармат, мінометів, протитанкових ракетних комплексів (ПТРК), зенітних ракетних, зенітних ракетно-артилерійських, зенітних артилерійських комплексів (бойових машин, установок) тощо;
- способами ведення — прямою, напівпрямою наводкою, із закритих вогневих позицій; • напруженістю — короточасний (поодинокими пострілами, короткими або довгими чергами), безперервний, кинджальний, швидкий, методичний, залповий тощо; за напрямком стрільби — фронтальний, фланговий, перехресний;
- способами стрільби — з місця, із зупинки (з короткої зупинки), з ходу, з борта, з розсіюванням по фронту, з розсіюванням у глибину, по площині тощо;
- видами — по окремій цілі, зосереджений, загороджувальний, багат шаровий, багатоярусний тощо. Вогонь є основним способом знищення

супротивника в загальновійськовому бою. Він може вестись окремим вогневим засобом або зосередженим вогнем відділення.

Маневр — організоване пересування підрозділів у ході бою з метою зайняття вигідного положення стосовно супротивника і зосередження необхідних сил і засобів на новому напрямку (рубежі, районі), відведення підрозділів з-під ударів, а також перенесення (зосередження) вогню для найефективнішого враження супротивника. Залежно від сил і засобів маневр здійснюють підрозділом (взводом, відділенням, танком) та вогнем.

Види маневру підрозділом: **охоплення, обхід, відхід.**

Охоплення — маневр, який здійснюється підрозділами для виходу у фланг супротивнику.

Обхід — більш глибокий маневр, який здійснюється підрозділами для виходу в тил супротивника. Охоплення і обхід здійснюється в тактичній і вогневій взаємодії з підрозділами, які наступають з фронту, а іноді й з тактичним повітряним (морським) десантом (ТакПД, ТакМД).

Відхід — маневр, який здійснюється підрозділами для виходу з-під ударів сил супротивника, що переважають, недопущення оточення або для зайняття більш вигідного положення для подальших дій. Відхід відбувається тільки з дозволу або за наказом старшого командира.

Маневр вогнем полягає в зосередженні, розподіленні та перенесенні вогню. Зосередження вогню — ураження однієї цілі вогнем високої щільності в короткий проміжок часу. Розподілення вогню — одночасне ураження підрозділом кількох цілей. Перенесення вогню — послідовне ураження цілей або перенацілювання і ведення вогню по нових цілях у разі їх виявлення.

Маневр має бути простим і виконуватися швидко й раптово.

Оборонний бій відділення — вид бою, який ведуть з метою відбиття наступу супротивника, завдання йому максимальних утрат, утримання важливих рубежів (об'єктів) місцевості і створення сприятливих умов для переходу в наступ або ведення інших дій.

Оборонний бій відділення (танка) передбачає послідовне виконання тактичних завдань, основними з яких є завдання ураження підрозділам супротивника під час їх розгортання і переходу в атаку перед переднім краєм оборони; відбиття атаки супротивника і утримання зайнятої бойової позиції; знищення супротивника, який увірвався на передній край та вклинився в оборону.

Відділення (танк) повинно бути готовим до тривалого ведення оборонного бою в умовах застосування супротивником усіх видів зброї та засобів радіоелектронної боротьби (РЕБ) і здатним відбити атаку переважаючих сил танків і піхоти, які підтримуються вогнем артилерії та ударами авіації, активними діями повітряних (морських) десантів та диверсійно-розвідувальних сил (ДРС).

Підрозділ має стійко утримувати бойову позицію і не залишати її без наказу старшого командира. Дії особового складу мають бути стійкими і активними. Підрозділи можуть переходити до ведення оборонного бою навмисно або вимушено, в умовах відсутності зіткнення із супротивником або безпосереднього зіткнення з ним. Оборонний бій організовується завчасно або в ході бою, протягом тривалого часу або у стислі терміни.

Наступальний бій відділення — вид загальновійськового бою, який проводять з метою розгрому (знищення) супротивника та оволодіння важливими рубежами місцевості або об'єктами.

Він полягає в ураженні супротивника всіма наявними засобами, рішучій атаці переднього краю його оборони, стрімкому просуванні у глибину його бойового порядку, знищенні та полоненні живої сили, захопленні ОВТ, матеріальних засобів, оволодінні визначеним рубежем місцевості, об'єктом.

Відділення (танк) має вести наступальний бій з максимальним напруженням сил, безупинно, у високому темпі, вдень і вночі, у будь-яку погоду і в тісній взаємодії з іншими підрозділами знищити супротивника, який обороняється.

Це досягається вмілим застосуванням усіх наявних сил і засобів, своєчасним використанням результатів вогневого ураження супротивника (ВУП), швидким подоланням загороджень і захопленням з ходу рубежів (об'єктів), широким застосуванням маневру вогнем і підрозділами з використанням особливостей місцевості для швидкого виходу на фланги і у тил супротивнику, проведенням рішучих атак, своєчасним і постійним уточненням (постановкою) завдань підлеглим і забезпеченням їх дій у ході ведення наступального бою.

Відділення може наступати на супротивника, який **обороняється, наступає або відходить**.

Наступ на супротивника, який наступає, здійснюється через зустрічний бій; на супротивника, який відходить, — переслідуванням.

Наступ на супротивника, який обороняється, залежно від готовності його оборони і ступеня йому вогневого ураження, здійснюється висуванням із глибини або із положення безпосереднього зіткнення з ним. Характерними рисами сучасного загальновійськового бою є рішучість у досягненні мети, висока напруженість, швидкоплинність, різкі зміни обстановки, наземно-повітряний характер, застосування різноманітних засобів ураження і способів ведення бою, швидкий перехід від одних видів дій до інших, широке застосування технічних засобів і автоматизованих систем.

Загальновійськовий бій можна вести із застосуванням звичайної зброї, зброї масового ураження (ЗМУ) і високоточної зброї (ВТЗ) або нетрадиційних засобів ураження. Підрозділи повинні вміти успішно вести бій із застосуванням звичайної зброї і завжди перебувати в стані готовності до дій за умови застосування супротивником ЗМУ, а також інших нетрадиційних засобів ураження. Звичайна зброя передбачає вогневі й ударні засоби, які застосовують артилерійські, зенітні, авіаційні, стрілецькі боєприпаси і ракети; боєприпаси об'ємного вибуху, запалювальні суміші.

Найвищу ефективність мають високоточні системи зброї, що забезпечують виявлення об'єктів для ураження, цілевказання і наведення на них в автоматизованому режимі, а також інші комплекси озброєння, що застосовують керовані і самонавідні ракети та боєприпаси, що здатні уражати цілі з високою ймовірністю влучення та забезпечують її руйнування (знищення). (Високоточна зброя — зброя, яка здатна вражати ціль першим пострілом (пуском) на будь-якій дальності в межах її досяжності. Належить до зброї шостого покоління війн. Дає змогу завдавати наносити дуже точні удари).

В Україні також є розробки високоточної зброї, яка не поступається західним аналогам. ЗМУ супротивника є найпотужнішим засобом ураження, що дає змогу швидко знищувати угруповання військ, створювати райони масових руйнувань і зони зараження. До ЗМУ належать ядерні, хімічні, бактеріологічні боєприпаси та засоби їх доставки. До нетрадиційних засобів ураження належить зброя, дія якої пов'язана з використанням особливих фізичних принципів або властивостей речовин. До такої зброї належить лазерна, високочастотна, радіохвильова зброя та інші.

Зокрема РФ вже застосовувала на Донбасі проти українських військ заборонену МГП лазерну зброю, якою завдає тяжкі опіки очей українським військовослужбовцям лазерну зброю було заборонено конвенцією ООН «Протокол про сліпучі лазерні озброєння» (1995).

Високочастотна зброя генерує коливання в межах від 300 мГц до 30 гГц. Вона діє на організми та призводить до порушень роботи центральної нервової

системи, мозку, серця, кровоносної системи. Ці випромінювання діють також на психіку людини, порушують сприйняття і використання інформації про навколишню дійсність, спричиняють слухові галюцинації, перекручують мовні повідомлення у свідомості людини.

Радіохвильова (психотронна) зброя — це вид зброї масового ураження, яка впливає на людину електромагнітними полями чи акустичними хвилями. Вони зумовлюють зміну поведінки, розумової діяльності, реакцій на події та ситуації, призводять до порушень в роботі функціональних систем організму і змін тканин.

Особиста зброя та екіпірування солдата.

Підготовка взводу (відділення, екіпажу танка) до майбутніх дій полягає в підготовці особового складу, озброєння та військової техніки і майна, зокрема приведення озброєння до нормального бою. Екіпірування військовослужбовців, які переносять чи перевозять. Для успішного ведення бою солдата озброюють та екіпірують. Масовою індивідуальною зброєю бійців ЗСУ є автомат Калашнікова в різних модифікаціях (від АК-47 до АКС-74 та АКСУ-74). У травні 2016 р. Міноборони прийняло на озброєння армії новий піхотний кулемет українського виробництва «Маяк» КМ-7,62.

Особистою зброєю солдата також є ручний протитанковий гранатомет. Зокрема виготовлений з українських комплектуючих новий ручний протитанковий гранатомет РПГ-М7, що призначений для боротьби з бронетанковою технікою супротивника на середніх та ближніх відстанях.

Снайперську гвинтівку Драгунова (СГД) з початку 2017 р. почали замінювати великокаліберною снайперською гвинтівкою під назвою Snipex.50 BMG «Rhino Hunter», повністю створеною українськими виробниками. Прицільна дистанція у неї до 2500 м, набій калібру 12,7-мм

Також США дозволили продаж Україні партії 12,7-міліметрових снайперських гвинтівок Barrett M107A1 і боєприпасів та супутнього майна до них загальною вартістю \$41,5 млн. Стріляє гвинтівка патронами калібром 12,7 мм (вартість одного — від 3 доларів). Гвинтівка може вражати цілі на відстані до 1800 м та пробиває броню товщиною до 3-х сантиметрів.

Крім того, у солдата має бути необхідна кількість боєприпасів, ручні осколкові гранати (РГН, РГО, РГД-5, Ф-1, РГ-42), а також можуть бути протитанкові гранати — РКГ-3.

Кожний солдат має не менше 5-ти магазинів по 30 шт. набоїв (150 шт. до автомата), а після переходу до оборонних дій усім бійцям негайно (відповідно до обстановки) видають додаткові боєприпаси.

Маса екіпірування, яке носять, з якою солдат іде в бій, становить найменше 28,6 кг.

Під час переміщення, наприклад, на нові позиції вона сягає 46-ти кг, частину спорядження можна буде зняти після їх зайняття. Повна ж маса усього екіпірування може досягти 60-ти кг, коли солдатам доводиться переміщуватися на місцевості, непридатній для використання транспортних засобів. Таке екіпірування стало обмежувати рухи бійця, що призвело до цілої серії змін у базовій фізичній підготовці солдатів.

Сучасне екіпірування солдата ЗСУ До екіпірування, що носять, належать такі речі: головні убори, обмундирування та білизна, засоби індивідуального захисту (шолом балістичний та чохол для нього, бронежилет модульний захисний балістичний та чохол для нього, маска спеціальна та балаклава, костюми спеціальні залежно від пори року – літній, зимовий, маскувальний); взуття — черевики спеціальні; спорядження (окуляри-маска захисні балістичні, рукавички захисні, сітка та полог протимоскітні, налокітники та наколінники тактичні бойові, навушники спеціальні, ремінь з лямками розвантажувальними тактичними захисними, сумка-укладка медична, сумка-підсумок транспортна бойова, підсумок транспортний бойовий універсальний, сумка-підсумок розкладна універсальна, рюкзак бойовий індивідуальний та ін.

Є частина екіпірування, яку можна перевозити на різному броньованому транспорті (БТР, БМП, бронеавтомобілях). Це можуть бути сухі пайки, столовий набір індивідуальний польовий, казанок індивідуальний польовий, кухоль індивідуальний складний, сумка-підсумок з предметами особистої гігієни та ін. Солдат зобов'язаний тримати особисту зброю та екіпірування в справному стані, постійно стежити за витрачанням боєприпасів і своєчасно доповідати про те, що ним використано 0,5 і 0,75 запасу боєприпасів (того, який носять чи перевозять).

Контрольні питання:

1. Дайте визначення поняттю «бій». Які є основні види загальновійськового бою?
2. Назвіть складові елементи та характерні риси сучасного загальновійськового бою.
3. Назвіть основні риси та способи ведення загальновійськового бою. Із застосуванням якої зброї можна вести загальновійськовий бій?

4. Дайте визначення поняттям «удар», «вогонь», «маневр».
5. Охарактеризуйте: а) оборонний бій; б) наступальний бій.
6. Чим озброюють солдата для ведення бою? Охарактеризуйте види екіпірування.

Види носіння зброї (вільне, тактичне та в момент наближення до цілі)

Яка зброя належить до екіпірування, яке переносять? Від правильно вибраного виду носіння зброї залежить швидкість готовності її до бою, особливо коли раптово на близькій відстані з'явився озброєний супротивник. Вільне носіння зброї. Щоб автомат на плечі не сповзав, треба правильно підігнати ремінь.

Цей спосіб дає змогу швидко підготуватись до ведення вогню. Недоліком є те, що в разі близького контакту супротивник може легко зірвати автомат з плеча.

Тактичне носіння зброї.

Розрізняють три види.

На грудях — автомат висить на ремені, перекинутому через шию. Це дає змогу: швидко підготуватися до ведення вогню, перекладати зброю з одного плеча на інше; використовувати зброю в рукопашній сутичці. Недоліком є те, що за тривалого носіння автомата втомлюється шия.

На грудях — ремінь перекинутий через спину, автомат на грудях стволом униз. Завдяки цьому основне навантаження припадає на спину, а не на шию, можна швидко підготувати автомат до стрільби, дає змогу, за потреби, швидко перевести його в положення перекинутого через шию. Цей спосіб зручніший, дає змогу швидко підготуватися до бою. Таке положення автомата не заважає в рукопашній сутичці, дає можливість вільно завдавати ударів руками та ногами, боротися із захопленням, падати і перекочуватися. При такому способі носіння автомата збройовий ремінь слід відпускати так, щоб приклад знаходився трохи нижче правого плеча. Недоліками є те, що неможливо швидко перекласти автомат з одного плеча на інше та складніше застосовувати його в рукопашній сутичці.

Часто постає потреба мати вільні руки і одночасно автомат має бути розташований у положенні, що забезпечує його швидке застосування. Наприклад, на блокпості треба перевірити особу, але автомат має бути подалі від неї, щоб ця людина не могла заблокувати зброю.

Для зручного розташування автомата потрібно відчепити ремінь від ствольної антабки і зачепити за антабку приклада, утворивши з нього петлю. Петлю підганяють за розміром й одягають через плече і спину.

Автомат з відкинутим прикладом розташовують під правим плечем і легко скидають однією рукою .

Проводячи перевірку, необхідно ставати лівим боком до тої особи, яку перевіряєте, з правого боку від неї. Слід злегка виставити ліву ногу вперед, розвернутися корпусом лівою стороною вперед так, щоб автомат був віддалений від людини, яку перевіряєте. Таке положення зброї має певні переваги: дає змогу віддалити автомат від особи, яка перевіряється, що ускладнює можливість заволодіння нею зброєю; у разі небезпеки легко збільшити дистанцію і застосувати зброю; у такому положенні добре контролювати діставання документів; автомат можна вільно перемістити з одного плеча на інше. Недолік цього тактичного носіння зброї: під час бігу автомат плутається в ногах або б'є по тулубу. Підвіс не забезпечує притиснення автомата до тулуба, тому солдат змушений контролювати зброю, щоб не опускалася і не зачерпувала стволом різне сміття.

Здійснюючи марш на бронетехніці, солдати часто сидять зверху на ній. Зазвичай вони опускають одну ногу вниз у відкритий люк, а іншою опираються зверху на броню. З цього положення їм легше зістрибнути вниз у люк, якщо почнеться обстріл, або — з машини на землю, у випадку підриву машини на міні чи влученні протитанкової гранати.

Якщо тримати автомат у руках, то він дуже заважатиме при зістрибуванні вниз у люк, або може легко загубитися, коли солдата вибухом або при різкому гальмуванні скине з броні. Для уникнення цього збройовий ремінь треба ослабити й одягнути його через голову, щоб автомат зручно розташувався на корпусі стволом угору і не заважав стрибати з машини, отож його можна швидше приготувати до стрільби.

Залежно від тривалості часу висування на значні відстані та за відсутності вірогідності зіткнення із супротивником автомат зручніше розташувати на грудях — ремінь перекинути через шию, автомат висить стволом убік, руки лежать зв зверху на автоматі. При пересуванні приклад тримається біля плеча, ствол трохи опущений.

Пересуваючись на полі бою або на стрільбищі, солдати зазвичай тримають автомат на рівні живота, спрямовуючи ствол уперед. Під час ведення штурмових дій, щоб швидше підготуватися до стрільби і не витратити час на підкидання

автомата до плеча, треба при пересуванні тримати приклад біля плеча, ствол при цьому трохи опускаючи униз.

Із цього положення можна швидко підняти зброю в напрямку супротивника та вести прицільний вогонь. Можна вести вогонь і від живота, але тоді вразити ціль першими пострілами вдається лише на відстанях 5–10 м. Стрільці, натреновані в стрільбі від живота, уражають мішень першими пострілами на відстані 20–50 м. Якщо ж ціль розташована далі, то вразити її від живота можна лише значною кількістю пострілів (5–10) і то за умови коригування вогню по трасах або сплесках ґрунту.

Контрольні питання: 1. Що залежить від правильно вибраного виду носіння зброї?

2. Які є види носіння зброї?

3. Скільки і які є види тактичного носіння зброї?

4. Як тримати зброю у момент наближення до цілі?

5. Які переваги й недоліки носіння автомата: а) що висить на ремні, перекинутому через шию; б) на грудях стволом униз чи на ремні, перекинутому через спину; в) під правим плечем стволом униз, на петлі ремня, перекинутому через плече і спину?

Пересування одиночного бійця на полі бою.

Використання укриття на полі бою та рельєфності поверхні землі Досвід ООС вносить корективи в підготовку солдата. Їх навчають всього того, що раніше входило в систему навчання бійців спеціальних підрозділів, розвідників тощо. Окрім уміння влучно стріляти, треба вчитися орієнтуватися на місцевості, маскуватися й вибирати маршрут, пересуватися, використовувати укриття на полі бою та рельєфність поверхні землі.

Прийоми і основні способи пересування солдата в бою на різній місцевості під час дій у пішому порядку:

- переповзання (напівкарачки, на боці, по-пластунськи);
- перехід;
- перебігання.

Спосіб пересування залежить від наявності укриттів на полі бою та рельєфу місцевості, щільності вогню супротивника та відстані до нього й від

інших умов. Зазвичай атакують перебігаючи — прискореним кроком або бігом, а переповзання застосовують для прихованого зближення із супротивником.

Перед початком пересування особовий склад має поставити зброю на запобіжник за командою «Запобіжник — СТАВ!» або самотійно. Переповзання застосовують для непомітного наближення до супротивника і прихованого подолання ділянок місцевості, що мають незначні укриття, нерівності рельєфу та перебувають під спостереженням або обстрілом супротивника.

Залежно від обстановки, рельєфу місцевості й вогню переповзання проводять на напівкарачках, на боці та по-пластунськи. Після отримання попередньої команди щодо руху спочатку той, хто переповзає, має намітити шлях пересування і приховані місця для зупинок на перепочинок, а за командою для виконання — переповзти одним із зазначених способів. Для переповзання напівкарачки треба встати на коліна й опертися на передпліччя або на кисті рук. Підтягти зігнуту праву (ліву) ногу під груди, одночасно ліву (праву) руку витягнути вперед. Пересунути тіло вперед до повного випрямлення правої (лівої) ноги, одночасно підтягаючи під себе іншу зігнуту ногу, і, витягаючи іншу руку, продовжувати рух у тому ж порядку. Зброю тримати: при опорі на передпліччя — так само, як і при переповзанні по-пластунськи; при опорі на кисті рук — у правій руці.

Для переповзання на боці — лягти на лівий бік, підтягти вперед ліву ногу, зігнуту в коліні, опертися на передпліччя лівої руки, правою ногою упертися каблуком у землю якомога ближче до себе; розгинаючи праву ногу, пересунути тіло вперед, не змінюючи положення, продовжувати рух у тому ж порядку. Зброю тримати правою рукою, поклавши її на стегно лівої ноги.

Для переповзання по-пластунськи треба лягти, притиснувшись до землі, правою рукою взяти зброю за ремінь біля верхньої антабки (щоб ствол не втикався у поверхню місцевості) і покласти його на передпліччя правої руки. Підтягти праву (ліву) ногу й одночасно витягнути ліву (праву) руку якомога далі, відштовхуючись зігнутою ногою, пересунутися вперед, підтягти іншу ногу, витягнути іншу руку і продовжувати рух у тому самому порядку.

Під час переповзання голову високо піднімати не слід. Переповзання застосовуються для непомітного наближення до супротивника і прихованого подолання ділянок місцевості, що мають незначні укриття, нерівності рельєфу й перебувають під спостереженням або обстрілом супротивника. За попередньою командою той, хто переповзає, має намітити шлях пересування та приховані місця для зупинок на перепочинок, а за командою для виконання — переповзти одним із зазначених способів.

Перехід відбувається прискореним кроком, перебігання — у повний зріст або пригнувшись короткими перебіжками. Положення зброї під час перебігання — за вибором того, хто перебігає. Положення зброї під час руху пришвидшеним кроком: а — без використання ремня; б — з використанням ремня. Довжина перебігання між зупинками для перепочинку залежить від рельєфу місцевості та вогню супротивника й у середньому має сягати 20–40 кроків. Що більш відкрита місцевість і сильніший вогонь супротивника, то швидшою та коротшою має бути перебіжка. На місці зупинки той, хто перебігає, з розбігу лягає і відповзає трохи вбік, а досягнувши вказаного місця, готується до ведення вогню з метою прикриття просування решти солдат свого підрозділу. Відділення, групи або окремі солдати, що залишилися на місці, а також ті, що висунулися після перебіжки на вказаний рубіж, вогнем підтримують тих, хто перебігає.

Бігом можна подолати окремі ділянки місцевості (повільно, у середньому темпі чи швидко). Повільний біг застосовують на довгих дистанціях. Корпус нахиляють уперед дещо більше, ніж під час ходьби. Темп бігу — 150–165 кроків/хв за довжини кроку 70–90 см. Біг у середньому темпі відбувається вільним маховим кроком. Корпус при цьому тримають з невеликим нахилом уперед.

Темп бігу — 165–180 кроків/хв, довжина кроку — 85–90 см. Швидкий біг застосовують під час перебіжок, вибігання з укриття до бойових і транспортних машин, при розгоні перед подоланням перешкод. Корпус нахиляють уперед більше, ніж під час бігу в середньому темпі, а відштовхування ногою та рух руками проводять енергійно. Темп — 180–200 кроків/хв, довжина кроку — 120–150 см.

Перебігання застосовують для швидкого зближення із супротивником на відкритій місцевості. Для перебігання з положення лежачи необхідно спочатку поставити зброю на запобіжник. Під час руху бігом, прискореним кроком і при перебіжках зброя утримується однією або двома руками, як зручніше. Готовність ведення вогню. За підготовчою командою визначити шлях руху і приховане місце зупинки, потім за виконавчою командою швидко схопитися і стрімко перебігти в визначене місце. На місці зупинки з розгону лягти на землю та відразу відповзти (відкотитися) трохи вбік, а досягнувши вказаного в команді місця, крім того, підготуватися до ведення вогню.

Достатньо зблизившись із супротивником, як правило, доводиться використовувати дуже короткі перебігання, щоб утруднити супротивнику прицілювання. Якщо супротивник веде прицільний вогонь, то потрібно переміщатися так, щоб не дати йому пристрілятися. Якщо в такій ситуації просто впасти на рівному місці, то це означає перетворитися в гарну мішень і загинути.

Перебуваючи під спостереженням супротивника, перед перебіганням необхідно визначитися, за який проміжок часу можна пробігти до першого прицільного пострілу супротивника.

Найліпший спосіб переміщення на полі бою — пересування від укриття до укриття. Навіть на рівній місцевості є невеликі нерівності, піднесення і западини, а під час бою з'являться воронки після вибухів мін та снарядів. Їх можна використовувати як укриття під час пересування. Солдату потрібно перед переходом в атаку подумки пройти шлях, який йому доведеться подолати, щоб наблизитися до супротивника. Тобто прокласти на полі уявну доріжку, намітивши на ній місця зупинок для перепочинку. Якщо весь шлях так розмітити неможливо, то потрібно спланувати відрізки хоча б для кількох найближчих перебігань.

Падати краще не за укриття, а поруч із ним і відтак заповзати за нього або перед початком нового перебігання відповзати від укриття. Ліпше робити і те, й інше. Залишати укриття потрібно іншим шляхом, а не з того, яким укриття було досягнуто. Так потрібно робити, щоб ворог не міг визначити, звідки боєць почне рух, а відповідно не міг би заздалегідь навести в це місце свою зброю. Використовувати принцип «від укриття до укриття» потрібно в розумних межах. Не варто його дотримувати, коли супротивник несподівано відкриває вогонь. У такій ситуації, можливо, і 10 м пробігти буде небезпечно, краще відразу впасти.

Використання укриття на полі бою та рельєфності поверхні землі.

Щоб уберегтися від вогневого ураження, а особливо від ворожого снайпера, солдату треба навчитися основам природного маскуванню — уміло пристосовуватися до місцевості, використовувати її маскувальні властивості.

Найнадійніший засіб — це заритися в землю і стати непомітним, маловразливим. Але щоб стати зовсім непомітним, потрібно використовувати природні чи технічні засоби і особливо місцеві підручні матеріали: гілки, дерева, соломі, верхній шар ґрунту, дерн, сніг — усе те, що є поблизу від замаскованого об'єкта. Нерівності рельєфу і дрібні складки — це ложини, яри, горби, канави, ями, воронки; місцеві предмети — гаї, чагарники, сади, будівлі, посіви надійно укривають від повітряного і наземного спостереження супротивника.

Що більше на місцевості складок, різних предметів, різноманітної рослинності, то строкатіше її тло і тим легше сховатися від спостереження супротивника. Особливо добре маскує рослинний покрив.

Щоб скористатися маскувальними властивостями місцевості, її оцінюють щодо забарвлення і, відповідно, визначають характер маскуванню, які підручні матеріали необхідно взяти і як їх застосувати. Утім, якщо висота рослинного

покриву мала або якась ділянка місцевості не має укриттів, а тільки маскує від спостереження, або позиція супротивника вже дуже близька, слід завмирати після падіння і особливо уникати рухів головою, які добре помітні. Якщо з будь-яких причин солдату надійшла команда зупинитися, то не потрібно відразу припиняти рух у тому місці, де вона застала, а потрібно зайняти найближче укриття, зручне для можливого ведення вогню і подальшого пересування.

У пошуках безпечного місця не бажано користуватися очевидними і легкодоступними укриттями. Супротивник насамперед стріляє в очевидні укриття. Більше того, він може спеціально обладнати їх, щоб заманити і знищити там атакуючих.

Ліси — найкращі місця для таємного пересування, тому що дерева обмежують діапазон спостереження із землі, а листяний покрив приховує від повітряної розвідки. І навпаки, відкрита місцевість є найбільш небезпечною.

Контрольні питання: 1. Назвіть прийоми й способи пересування на місцевості під час дій у пішому порядку.

2. Що треба зробити солдату зі зброєю перед початком пересування?

3. Як треба здійснювати переповзання: а) напівкарачки; б) на боці; в) попластунськи?

4. Коли використовують і як здійснюють солдати різні види бігу?

5. Що треба робити солдату на місці кожної зупинки під час перебігання?

6. Який найкращий спосіб переміщення на полі бою? Як його слід здійснювати?